

**Академія чорного птаха.
Книга 1. Убий темряву**

КУПИТИ

Академія Чорного Птаха — місце, не схоже на інші. Ця темна школа готує екзорцистів, чия робота — захищати людство від демонів. Коли Ліф Янг прокидається в підземеллі Академії, вона не може повірити в те, що їй розповідає привабливий хлопець Фалько: в неї вселився демон! Фалько зачарований Ліф: ніколи раніше після нападу демона людині не вдавалося зберегти контроль і над тілом, і над розумом. І ось Академія робить їй пропозицію: якщо вона навчиться бути екзорцистом, то знову стане вільною. Фалько має навчати її, але він не знає, що Ліф чує спокусливий голос у своїй голові. І цей голос належить не людині...

УРОК ПЕРШИЙ

Магія — це велика прихована мудрість,
а розум — велика відкрита дурість.

П А Р А Ц Е Л Ь С

ПРОЛОГ

Якби Генрі був боягузом, то зараз він пішов би до своєї квартири в Центральному парку, заліз би у ванну та проспався. Наступного ранку він би прийшов на роботу, взувши чисте взуття й одягнувши костюм в тонку смужку та краватку, яку мати подарувала йому минулого Різдва, адже вона так пасує до його блакитних очей. Генрі поїхав би на вісімнадцятий поверх, усівся б за свій письмовий стіл і попросив би принести кави біляву секретарку свого батька, з якою він якимось переспав у копіювальній кімнаті. Якби він був боягузом, то сміявся б з жахливих жартів колег і повадився б так, наче все гаразд. Аж поки не прибула б поліція, щоб заарештувати його. І саме це станеться завтра.

Але Генрі не був боягузом. Принаймні він почувався дуже рішучим, коли підніс до губ пляшку якогось дешевого пійла та випив його. Рідина залишила по собі палюче відчуття в горлі. Він поглянув догори. Поверх за поверхом. Над ним височіло чудовисько зі сталі та скла — Крайслер-Білдінг*. Це чудовисько вже рік день за днем висмоктувало з нього бажання жити. Попри пізню годину, у більшості вікон досі світилося.

До носа долинув запах хот-догів і звичний для Нью-Йорка сморід сечі, поту та вихлопних газів.

«Я маю стрибнути ще до того, як світ мене штовхне». Слова, схожі на шурхотіння. Шепіт десь у потилиці. Або навіть думка. Відлуння думки. Він повільно підніс до губ пляшку та зробив ще один ковток. Кінчики пальців заніміли, як і все його тіло.

Він похитнувся і вступив у брудну калюжу, що смерділа нечистотами. Один крок — і взуття з італійської шкіри за півтори тисячі доларів зіпсоване. Коли він стримував невимпані за п'ятнадцять років сльози, з нього вирвався сміх. Генрі кліпнув і побачив у воді своє відображення. Блідий. Розпатлане волосся і тьмяні очі. Краватка з'їхала набік. Можна було зрозуміти, що раніше він мав гарний вигляд. А зараз? Зараз він був схожий на зім'яту картину. Генрі скривився та знову підійняв пляшку, аж раптом щось сильно вдарило його в спину. Удар був таким неочікуваним, що він оступився вперед. Вода бризнула догори. Пляшка випала з руки та гучно розбилася на друзки об тротуар.

«Що за?..»

У ньому здійнялася хвиля гніву. Гаряча та червона вона пульсувала в жилах у той момент, коли його думки були затьмарені алкоголем. Під ногами заскреготіли осколки, коли він хитко розвернувся та гаркнув:

— Не можна обережніше?

— Це ти заступив дорогу, придурку!

Гостра відповідь застрягла в горлі, коли він поглянув на дитяче обличчя, що дивилося на нього. Тонкі риси його обличчя, обрамлені темними кучерями, спотворилися люттю, коли хлопчик звівся на ноги, водночас хижо позираючи на щось через плече. Генрі простежив за його поглядом, але як для Мангеттену вулиця була майже безшумна. Ніби вимерла. Лише вуличний ліхтар і неоновий білборд з хот-догом, що танцював, давали достатньо світла, через що калюжі на вулиці виблискували. Небо тихо гуділо, ніби готувалося вилити на вулиці ще більше води.

Хлопчик ковзнув поглядом по вулиці, та, шкандибаючи, відійшов на крок від Генрі. Тоді на ще один крок. І ще.

— Гей, не так швидко, — загарчав Генрі, схопивши хлопчика за плече, щоб той не вирвався. — Що ти робиш на вулиці так пізно? Де твої батьки?

Хлопчик глузливо подивився на нього, ніби почув найдурніше питання у світі, а потім поглянув на пальці Генрі на своєму кістлявому плечі.

— Лапи геть!

— Хіба ти не повинен бути вдома? — продовжував наполягати Генрі.

Малий скривився:

— А я повинен?

— Так, повинен. Скільки тобі років? Дванадцять?

Хлопчик зітхнув і потер перенісся:

— Я застарий для цього лайна.

— Тобто? — запитав Генрі, все більше дивуючись, перш ніж його наляканий крик приглушила долоня хлопчика, яку той притиснув до його рота.

— Стули пельку, — огризнувся той і так різко повернув голову, що темні кучері впали на його вузьке обличчя. Ніздрі хлопчика роздулися, коли він глибоко вдихнув. У цьому русі було щось майже тваринне. Його погляд був прикутий до провулка позаду них.

Генрі завмер і пробурмотів під долонею:

— Що з тобою сталося? Ти вскочив у халепу?

— Можна і так сказати. Вони нас знайшли, — огризнувся хлопчик і забрав руку з рота Генрі.

Генрі простежив за його поглядом і побачив, як щось вийшло з тіні. Спочатку воно було схоже на перехожого, який просто вигулював пса. Можна було розрізнити лише обриси капелюха та плаща, що тріпотіли на вітрі. Хоча для цього не було жодної причини, але Генрі здригнувся. Волосся на потилиці стало дибки, і коли він видихнув, подих затанцював маленькими хмаринками перед його обличчям.

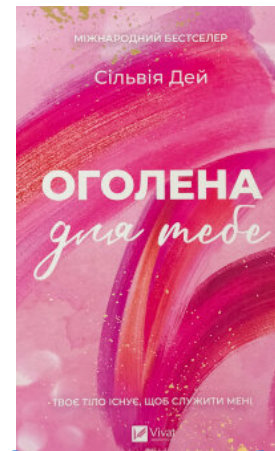
Рекомендована література

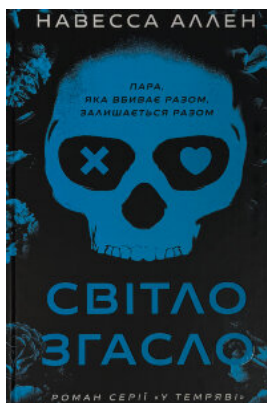
Жага. Книга 4: Приваба

Жага. Книга 5: Чари

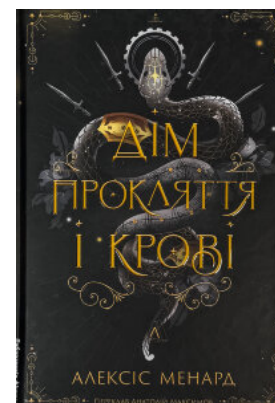
Оголена для тебе.
Кроссфайр: книга 1

У темряві. Світло згасло. Книга 1

Темна освіта

Дім Прокляття і Крові.
Порядок і Хаос. Книга 1

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ